

РЕШЕНИЕ

№ 13830

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **30** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник група при ОПП-СДВР срещу Решение №3662/10.08.2024г. на СРС, 16-ти състав, постановено по АНД №20231110214205/2023г., с което е отменено наказателно постановление № 23-4332-010887/13.06.2023г., издадено от Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Й. М. Н. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца по чл. 175, ал.3, пр. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани“.

Жалбоподателят твърди, че решението на въззивния съд е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, необосновано и явно несправедливо. Сочи, че отмененото наказателно постановление съдържа всички нормативно изискуеми реквизити. Твърди, че от събраните доказателства е установен факта на извършване на административното нарушение, при правилна квалификация, и не са допуснати съществени административно-производствени нарушения, които да накърняват правото на защита на нарушителя. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не изпраща представител.

Ответникът, редовно призован, оспорва касационната жалба. Моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Административен съд – София-град, Х.-ти касационен състав, след преценка на наведените с жалбата касационни основания и представените в хода на административнонаказателното и въззивното производство доказателства, намира за установено следното:

Производството пред Районен съд - София е образувано по жалбата на Й. М. Н. срещу Наказателно постановление № 23-4332-010887/13.06.2023г., издадено от Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което ѝ е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца по чл. 175, ал.3, пр. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. В производството пред въззивния съд е установено следното:

На 13.10.2022г. Й. Н. е придобила собственост на лек автомобил „БМВ“ модел „520И“ с рег. [рег.номер на МПС] със СРМПС и рег. табели, като в двумесечния законов срок -до 13.12.2022г., тя не е пререгистрирала автомобила, поради което регистрацията на автомобила е била служебно прекратена по чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

На 27.02.2023г. около 23:35 часа в Столична община, [улица]при проверката от служители на ОПП-СДВР било установено, че Й. М. Н. управлявала лек автомобил „БМВ“ модел „520И“ с рег. [рег.номер на МПС] със СРМПС и рег. табели, издадени от предходния собственик – И. И..

Издаден е АУАН №695749/ 27.02.2023г. за нарушение на 140, ал. 1 ЗДвП за управление на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че автомобилът е собственост на И. И., но самият акт е издаден за нарушение, извършено от Й. Н..

Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № 23-4332-010887/13.06.2023г. от Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С НП на Й. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца по чл. 175, ал.3, пр. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. В мотивите на НП е отразено, че процесният автомобил е собственост на И. И. (предишният собственик), като е посочено, че като „собственик и водач на МПС Й. Н. е била длъжна да познава закона“. С НП на Й. Н. е наложено наказание съгласно чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В хода на съдебното производство пред СРС не са допуснати съществени процесуални нарушения. Видно от протоколите за проведени съдебни заседания на 12.12.2023г. и на 19.02.2024г. страна в производството пред СРС са били Й. М. Н. и Началник сектор ОППСДВР. С разпореждане №14971/06.12.2024г. на СРС и разпореждане 14973/06.12.2024г. на СРС, 16-ти състав по АНД №20231110214205/2023г. на СРС, съдът е допуснал поправка в протокола от 12.12.2023г. и от 19.02.2024г., като вместо „административнонаказващ орган Началник сектор ОПП СДВР“ да се чете „административнонаказващ орган-Началник група ОПП СДВР“.

Видно от разпореждане №13271/27.10.2023г. на СРС, 16-ти състав за насрочване на делото в открито съдебно заседание на 12.12.2023г., страните не са поименно определени. Съгласно списък за призоваване на страните за съдебно заседание на 11.12.2023г. /л.9 гръб/, като страни в производството са посочени Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и Й. М. Н. и видно от приложените призовки –л.10 -13 именно те са призовани като страни. По същия начин, след провеждане на съдебното заседание на 12.12.2023г. за следващо съдебно заседание за 19.02.2024г. са призовани правилно Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и Й.

М. Н. /л.17 гръб и л.18-22/. В оспорваното решение №3662/10.08.2024г. на СРС, 16-ти състав, постановено по АНД №20231110214205/2023г. страните също са посочени правилно- Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и Й. М. Н.. Решението е връчено именно на тези страни. Предвид гореизложеното следва извода, че ясно и недвусмислено надлежните страни са били призовавани и участвали в съдебното производство, поради което не са нарушени правата им, респ. няма нарушение на съдопроизводствените правила при разглеждане на делото пред въззивния съд.

Въззивният съд е установил относимите факти, като е правилно е приел, че на 13.10.2022г. Н. е придобила собствеността на автомобила и тогава е възникнало законовото ѝ задължение да го пререгистрира. Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила- нарушението на чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН се изразява в неясно описание на собствеността върху процесния автомобил, а именно, че той принадлежи на лицето И. И., което е довело до съществено нарушение на правото на защита на Й. Н.. Приел е, че Н. е била възпрепятствана да разбере дали отговорността ѝ е вменена на основание, че е собственик на автомобила или единствено че го е управлявала. Поради тази причина въззивният съд е приел, че НП е незаконосъобразно издадено и го е отменил.

Установеното от въззивния съд несъответствие в посочения собственик на автомобила не може да се квалифицира като съществено процесуално нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба наказателното постановление трябва да съдържа „описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават“. Съставеният акт очертава по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение – чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно Й. М. Н. е била наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу нея, така че да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса. Според настоящият касационен състав нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени /в този смисъл Решение № 3301 от 19.05.2023 г. на АдмС - С. по адм. д. № 1917/2023 г./. Видно от Наказателно постановление № 23-4332-010887/13.06.2023г., всеки един от изброените реквизити е посочен. В мотивите на акта изрично е посочено, че „в качеството си на собственик и водач на автомобила Н. е била длъжна да познава закона и да предвиди последиците от неизпълнение на задължението си да го регистрира в двумесечен срок от неговото придобиване“. В диспозитива на НП изрично е посочено, че наказанието е наложено на Й. Н. на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП вр. с чл. 140, ал. 1 ЗДвП. От НП става ясно кой е извършител на нарушението, а именно Й. Н., и основаниято, на което лицето носи административнонаказателна отговорност – че лицето е управлявало МПС със служебно прекратена регистрация, поради което административният орган е наложил наказание съгласно чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП- „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лева водач, който управлява моторно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но без табели с регистрационен номер“. Споменаването на предишния собственик на автомобила не може да бъде прието като нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, доколкото, макар и фактически

невярно, не води до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство Н. е узнала за какво нарушение се търси нейната отговорност и е организирила защитата си срещу НП, от което е видно, че не е било нарушено нейното право на защита.

Настоящият състав намира, че деянието е съставомерно по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Н., като водач на пътното превозното средство е бил длъжен да съобрази поведението си с изискванията на Закона за движение по пътищата и да регистрира закупения автомобил в двумесечен срок от придобиването на собствеността върху него – до 13.12.2022г. При извършена проверка от служители на ОПП СДВР е установено, че Й. М. Н. управлявала лек автомобил, който е бил със служебно прекратена регистрация. Настоящият касационен състав споделя довода от касационната жалба, че Й. Н. при придобиване на собствеността върху МПС е следвало да бъде запозната с изискванията на материалния закон и незнанието им не я оправдава, тъй като никой не може да черпи благоприятни последици от собственото си неправомерно поведение.

По изложените съображения решението на въззивния съд следва да бъде отменено, а наказателното постановление да се потвърди като правилно и законосъобразно.

На касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на размер на 160 лева, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, за двете съдебни инстанции.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3662/10.08.2024г. на СРС, 16-ти състав, постановено по АНД №20231110214205/2023г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-010887/13.06.2023г., издадено от Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Й. М. Н., ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР сумата от 160 (сто и шестдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: